

Chuyện vỉa hè Phan

Sáng nay mưa sớm lại mưa dầm. Vỉa hè buồn theo trời đất âm u, những sinh hoạt ngày thường lắng đọng như nước mưa trên phố vắng. Những người đàn bà không bận rộn với việc bán buôn thì ngồi than ế ẩm. Đàn ông thợ - thầy túm tụm bàn chuyện không đâu. Ly cà phê của ai cũng đã hết, ngoài trời mưa se lạnh - nhớ cổ hương. Thường đó là lý do để thêm cái gì nóng nóng, cay cay, chuyền chuyền... cho ấm lòng viễn xứ.

Độ nhậu hôm nay được gầy sớm, cánh đàn ông còn thiết tha gì chuyện bán buôn. Những mẩu chuyện trong nhà - ngoài phố nghe hoài cũng chán. Cũng không nhớ ai bắt đầu, nhưng chuyện hào hứng theo chai VSOP rẻ tiền thôi. Rẻ mà cả bọn đàn ông cũng đã sang đến Trung quốc gặp nhau ở Trung nguyên. Chuyện võ lâm rôm rả như mưa. Anh thợ nail ăn mặc như công tử bột cũng nói chuyện giang hồ. Anh kể cho mọi người nghe chuyện Minh sư Tôi làm nghề sửa giày dép cũng ế thấy mồ nên nghe được hết chuyện. Thấy hay nên mới kể lại đây:

I. Minh sư

"Giang hồ hiểm, lòng người nham hiểm hơn" Tên tiểu tử đang bị truy sát để trừ hậu hoạn, sau khi cha mẹ hắn đã chết dưới đường gươm oan nghiệt của ác nhơn.

Tiểu tử tuy nhỏ tuổi nhưng thông minh, lanh lợi. Máu giang hồ trong huyết quản cho hắn sự gan lì, bình tĩnh trước hiểm nguy. Hắn không những không lọt lưới truy sát mà còn biết đường lên núi tầm sư học nghệ. Qua những gian nguy trùng trùng của võ lâm Trung nguyên không bao giờ yên tĩnh. Cuối cùng hắn cũng được một ân sư nhận làm đồ đệ. Dù điều kiện có nhiều khê, nhưng hắn không còn chọn lựa.

Điều kiện của ân sư là từ giờ hắn phải chế củi, nấu cơm, giặt đồ, gánh nước cho ân sư ba năm. Sau đó mới nói tới chuyện học võ. Tiểu tử ngoan ngoãn vâng lệnh sư phụ. Ngày nào hắn cũng dậy sớm: nấu cơm, giặt đồ rồi đi gánh nước. Không ngờ con suối lại ở tận dưới chân núi, hắn gánh được đôi nước về đến đỉnh núi cho sư phụ tắm, dùng thì trời đã hoàng hôn. Hắn đi chế củi là hết ngày.

Ba năm đằng đẵng trôi qua, tiểu tử bây giờ rắn chắc, vạm vỡ. Công việc cực nhọc bao nhiêu hắn cũng chỉ làm trong nửa ngày là xong hết. Nửa ngày còn lại ngồi nhìn núi rừng âm u mà buồn rười rượi. Ôn chưa đền, thù chưa trả. Sư phụ vẫn không thích nói lời dự

Cứ ngồi thiền tịnh như gốc cây mục trong rừng vắng. Rồi ba năm một tháng... lòng kiên nhẫn của hắn đã hết. Hắn mở miệng với sư phụ:

"Thưa sư phụ! con đã phục dịch cho sư phụ ba năm một tháng. Giờ con mong sư phụ truyền dạy cho con võ công để sớm ngày báo hận cho cha mẹ."

Sư phụ hắn vuốt râu, thở dài:

"Ta chẳng bao giờ quên một điều gì. Nhưng con phải biết: Người học võ trước hết phải học chữ NHÃN, ta đang dạy chữ NHÃN cho con thì con lại làm ta thất vọng. Con hãy làm những công việc đang làm thêm hai năm nữa để rèn chữ NHÃN. Xong, ta dạy võ nghệ cho con cũng chưa muộn. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn - con đã nghe qua câu ấy chưa?"

Tiểu tử thấm thía lời sư phụ nên vui vẻ, ngoan hiền. Nhưng sư phụ lại khó khăn hơn trước. Sư phụ bây giờ không chịu xả nước dưới suối hạ lưu. Nước không được trong và sạch. Sư phụ muốn tiểu tử lấy nước trên thượng nguồn. Mà thượng nguồn con suối thì lại ở trên đỉnh ngọn núi kế bên. Tiểu tử vì thù cha mẹ mà nuốt giận làm vui chịu ý Sư phụ.

Hắn phải tự nghĩ ra cách đi, đường đi sao cho lấy nước kịp trong ngày. Không ngờ chỉ một năm sau, dù lấy nước từ đỉnh núi bên kia. Tiểu tử cũng chỉ mất nửa ngày là xong việc. Bốn năm trời với đôi thùng gỗ, gian nan núi đồi và mãnh thú. Tiểu tử chỉ còn là cái tên gọi, hắn đã là một nam tử lừng lững của núi rừng. Một sát thủ kinh hoàng của võ lâm trung nguyên - hứa hẹn.

Năm thứ năm không êm xuôi như tiểu tử mong. Sư phụ có những lúc tẩu hỏa, cứ nhặt củi mà phang vô người tiểu tử. Lúc hạ hỏa thì lại cho thuốc xoa bóp vết thương. Tiểu tử bắt đầu phải cảnh giác Sư phụ. Nhưng Sư phụ ngày càng phang củi mạnh hơn, nhanh hơn... xuất quỷ nhập thần hơn. Đến độ tiểu tử đi gánh nước mà Sư phụ cũng rình mò phang củi. Tâm thần tiểu tử bây giờ chẳng lúc nào yên. Phải đề phòng ngày đêm như nhau. Chấp đầu tiểu tử bị thương nhiều, nhưng bây giờ lại lấy làm vui vì Sư phụ chẳng thể nào phang trúng tiểu tử nữa. Ngày trước Sư phụ còn đoán được đường đi nước bước của tiểu tử. Bây giờ tiểu tử gạt Sư phụ như chơi! Hắn bắt chước lối đi như ma trong rừng của Sư phụ. Lại tự nghĩ ra cách đổi hướng đi bất chợt của những loài thú hoang. Hắn làm cho Sư phụ mất dấu theo dõi hắn như chơi. Hắn tự mãn trong trò đùa với củi bay.

Đã tròn năm năm phục dịch cho Sư phụ. Kinh nghiệm lần trước còn nhớ nên tiểu tử im ru! Sư phụ lại nhắc:

"Này tiểu tử! Con đã học được chữ NHÃN. Nhưng hai năm qua, gánh nước cho Sư phụ con không giữ được chữ TÍN! Sư phụ nói mỗi ngày gánh cho Sư phụ một đôi nước, nhưng con gánh về đến đây chỉ còn có hai nửa thùng. Vị chi con mới gánh cho Sư phụ có một năm. Con hãy gánh thêm một năm nữa cho tròn chữ TÍN."

Tiểu tử như người đã phóng lao phải theo lao. Ngoan ngoãn gánh nước thêm năm nữa. Bây giờ hắn chú ý và ráng không để đổ giọt nào. Trong khi Sư phụ thì lại tẩu hỏa nhiều hơn, nhanh nhẹn lạ thường, phang củi chính xác như bắn tên. Tiểu tử giận lắm nhưng không dám nói, sợ mắc phải lỗi gì nữa thì khô! Rồi một năm cũng qua, tiểu tử im lìm như nước trong lu.

Sư phụ lại nói trước:

"Này tiểu tử! thắm thoát con đã ở với Sư phụ sáu năm trời. Sự hợp nào cũng phải tan, đó là lẽ trời. Ngày mai con có thể xuống núi. Con đang nghĩ Sư phụ chưa dạy cho con võ công gì, phải không? Con yên tâm đi. Bây giờ con gánh một đôi nước từ đỉnh núi kia qua đỉnh núi này. Đến Sư phụ còn không lần ra dấu vết của con. Tất cả những thanh củi của Sư phụ không chạm được tới người con. Gánh nước con gánh thì không đổ một giọt. Võ lâm trung nguyên còn ai đụng được đến lông chân của con?!"

Người thầy nào cũng muốn có đệ tử học được hết những tinh hoa võ học của mình. Con đã làm vừa lòng Sư phụ. Ôn thầy. Nếu con muốn trả thì sau khi xuống núi, con cứ tát vào mặt bất cứ kẻ nào xưng là: "Võ lâm đệ nhất"

Hai mươi tuổi, tiểu tử xuống núi. Tát vào mặt bất cứ kẻ nào xưng là võ lâm đệ nhất. Quả thật không ai tin được sự xuất quỷ nhập thần của hắn, không ai đụng được tới hắn. Nhưng hắn lại không biết miếng võ nào để giết người! Hắn chỉ biết tát vào mặt những người ham hố hư danh bằng bàn tay chẻ củi. Võ lâm không còn ai dám xưng thiên hạ đệ nhất để ăn cái tát mất mặt trước quần hùng.

Tiểu tử thọ trăm tuổi, nên võ lâm suốt tám mươi năm không có tranh hùng đệ nhất. Không có máu chảy, thịt rơi. Không có những đại hội anh hùng đã từng tạo ra thảm cảnh gió tanh mưa máu như truyền thuyết giang hồ.

Chỉ có những cái chết tức tưởi của những người tham vọng hảo huyền, mưu cầu hư danh trên chết chóc của giang hồ. Thời kỳ đó người ta gọi võ lâm Trung nguyên là võ lâm thanh bình.

Ngoài trời mưa cứ rơi nặng rồi nhẹ hạt. Quán vỉa hè ẩm cúng tình đồng hương bên chai rượu thân tình. Anh thợ sửa đồng hồ không trầm lặng như những lúc hành nghề, anh vô đề bằng ly rượu nhỏ... mới nghe

thì chán, nghe một lát cũng phê như VSOP - Napoleon. Tôi không biết xếp chuyện của anh ta vào tủ sách Y hay Kiếm hiệp hay sách sửa đồng hồ? Giúp tôi với. Anh đang kể chuyện:

Con ruồi xanh...

II% Con ruồi xanh

Đồi núi trùng trùng điệp điệp, tên tiểu tử dắt cây tên vào lưng. Hắn chấp tay lạy trời đất. Khấn hồn thiêng của Sư phụ chỉ lối soi đường. Sau đó giao sinh mạng và sự may rủi cho linh hồn Sư phụ. Hắn cứ nhìn đỉnh núi mà leo. Mặt trời lặn, hắn đã ở trong mây bay, gió hú.

Đỉnh Hoa Sơn không vết chân người. Tiểu tử không hề nao núng mà vững lòng tin nơi hồn thiêng Sư phụ. Hắn dõi mắt nhìn quanh, một lối mòn hoang dã đã báo hiệu có người sinh sống nơi đây. Hắn tiến về cuối lối mòn thì gặp một lão nhân râu tóc bạc phơ, gương mặt hiền lành chứ không đằng đằng sát khí như những nhân vật giang hồ đã từng đến tàn sát môn phái của hắn. Tất cả Sư huynh đệ của hắn đã chết oanh liệt trong một trận chiến kinh hồn. Sư phụ hắn là người cuối cùng nhắm mắt. Một môn phái đã bị xóa tên trên giang hồ.

Tiểu tử nhìn lão nhân không chớp mắt, hắn quỳ xuống chân người van lạy:

"Thưa lão nhân, trước lúc nhắm mắt. Sư phụ con dặn dò lên đỉnh núi này bái lão nhân làm Sư. Mỗi thù sư môn bị tàn sát chỉ còn con rửa hận. Cây tên này con muốn trả lại cho người đã hạ sát Sư phụ con. Mong lão nhân nhận con làm đồ đệ và truyền lại tuyệt kỹ Thần tiễn của lão nhân."

"Sư phụ ngươi là một bằng hữu với lão. Đến nông nổi này, ta còn làm sao từ chối! Thôi được. Ngươi hãy ăn ở trên Hoa Sơn này với ta. Chuyện có nhận ngươi làm đệ tử hay không còn tùy sở khiêu của ngươi. Ta chưa hứa được. Trước mắt hãy theo ta một thời gian để học hỏi những thứ cây thuốc có thể tự trị bệnh cho bản thân. Học hỏi về những loại cây trái có thể ăn được để độ nhật."

Thời gian trôi vô định trên đỉnh Hoa Sơn. Tiểu tử sống một mình trong hang động khác chứ không được ở bên lão nhân. Ngày ngày hắn chỉ đi tìm cái ăn cho bản thân, tìm cây thuốc khi đau yếu. Lòng hắn bồn chồn với mỗi thù khắc cốt ghi tâm. Hắn tìm đến lão nhân van nài chỉ giáo. Đang trò chuyện với nhau, lão nhân phát tay áo một cái mạnh. Một con ruồi xanh chết dính trên vách núi. Lão nhân nói với tiểu tử:

"Ngày ngày, sau khi con đã kiếm được thức ăn. Con hãy đến đây ngồi và nhìn xác con ruồi này, khi nào con nhìn được xác con ruồi bằng con bò thì nhìn con người sẽ bằng mấy con voi Có phải thật khó cho con nếu muốn bắn trật!"

Tiểu tử ngồi ba năm như vậy. Một hôm lão nhân đi qua, người hỏi:

"Con đã tinh tiến được tới đâu rồi?"

"Thưa lão nhân. Giờ xác con ruồi trong mắt con đã to bằng con sói"

"Phải cố gắng nhiều hơn nữa! Vạn sự khởi đầu nan, con đã qua được bước đầu. Không lâu nữa đâu, con sẽ thấy con bò trên vách núi."

Tiểu tử ngồi ba năm nữa. Con bò xanh đã hiện hình lên vách núi. Hắn mừng rỡ chạy đến báo tin cho lão nhân hay:

"Thưa lão nhân. Nay con đã thấy được con bò xanh trên vách núi."

"Chúc mừng cho con đã qua được bài học thứ nhất. Sau bài học thứ hai ta sẽ dạy cho con cầm cây cung."

"Thưa lão nhân, con xin người chỉ dạy bài học thứ hai ngay bây giờ."

"Con hãy tập trung hết tinh thần, đừng nghĩ đến hận thù. Tất cả những tạp niệm trong đầu đều PHẢN lại sự thành công. Chỉ có AN LẠC ngay trong tâm hồn mới giúp được con có thể nhìn được con bò bằng con ruồi! Khi nào con thấy con bò bằng con ruồi thì cho ta biết! Vì thời gian không phải là đồng hành của riêng con. Sáu năm qua, con đã nhìn được con ruồi to bằng con bò. Thì thời gian cũng giúp cho kẻ thù của con biến thân người thành hạt cát không chừng! Chắc chắn là hấn đã có cách hóa thân để tránh những con mắt tầm thù."

Khi con nhìn được con bò bằng con ruồi thì hấn có hóa thành hạt bụi, con cũng nhìn ra hấn, phải không?"

Tiểu tử lại ngồi với con bò xanh trên vách núi. Từng mùa đi qua, con bò nhỏ lại không đáng kể! Khi hấn quên đi hận thù thì con bò bằng con sói. Khi hấn nhớ cảnh máu chảy thịt rơi của Sư huynh đệ, Sư phụ thì con sói bằng con bò. Nhiều mùa qua đi, hấn quên hết hận thù, ngay cả gương mặt Sư phụ, những huynh đệ trong môn phái cũng chỉ còn là những hình ảnh mờ nhạt trong trí nhớ.

Một sáng xuống suối rửa mặt, hấn thấy tóc mình nhuốm bạc. Hấn nhớ về Sư phụ, Sư huynh đệ... nghĩ đến kẻ thù. Lòng hấn lại sôi sục oán cừu. Hấn hoài nghi lão nhân gạt hấn! Không thể nào nhìn con bò nhỏ lại bằng con ruồi được. Hấn trở lên vách núi, quả thật xác con ruồi xanh to như con voi. Hấn tức tối đi tìm lão nhân.

Hang động lão nhân ở chỉ có dơi trú ngụ cùng bụi bặm. Tiểu tử nhìn quanh không ngờ lão nhân đã chết. Hấn tìm xác lão nhân không gặp, chỉ thấy nhiều sách trên tảng đá, xưa là bàn của lão nhân. Tiểu tử nhận được lá thơ ố bụi thời gian mà lão nhân đã viết cho hấn. Không biết đã bao lâu? lá thơ úa vàng, bụi bặm... làm cho tiểu tử không cầm được nước mắt. Đây là lần thứ hai tiểu tử khóc sau lần Sư phụ hấn bị sát hại bằng một mũi tên. Cây tên ấy cũng đang cắm sâu trên vách hang động của lão nhân, đã bao năm? Tiểu tử mở thơ ra đọc:

Tiểu tử!

Có một điều lão chưa nói với ngươi. Lão là Sư thúc của ngươi. Ngày xưa Sư phụ của lão dạy cho Sư huynh tức Sư phụ ngươi chữ "diệt". Sư phụ dạy lão chữ "sinh". Sư huynh ta không thể ngồi yên nhìn gió tanh mưa máu trên giang hồ, nên Sư huynh ta nhúng tay vào vòng ân oán. Kết cục thì chính ngươi đã chứng kiến tận mắt.

Ta học chữ "sinh" nên cả đời ta ở ẩn trên Hoa Sơn này:

Nghiên cứu thuốc, viết sách thuốc cho đồng đạo võ lâm. Tất cả những quyển sách thuốc trên bàn, ta đã chứng nghiệm bằng chính sinh mạng ta. Riêng bài thuốc cuối cùng là hoài bão của đời lão phu. Bài thuốc giúp cho con người không còn ảo vọng! Trả lại lẽ sinh - diệt cho Trời Đất để con người vui sống với thiên nhiên. Lần này lão vào rừng thử thuốc, lão không tin còn mạng trở về để thấy hoài bão đã thành. Khi ngươi đọc lá thơ này của lão cũng có nghĩa là bài thuốc cuối cùng không xài được! Lão không kỳ vọng ở ngươi tiếp tục con đường lão đã dẫn thân.

Lão thay mặt Sư Ông, Sư phụ ngươi. Sư thúc chỉ dạy cho ngươi: kẻ cứu người thường ở phương mặt trời mọc vì luôn khao khát ánh sáng, là lão. Kẻ giết người thường ở phương mặt trời lặn vì bóng tối đồng lõa với tội lỗi. Thần tiên mà ngươi tìm ở bên kia núi.

Nếu ngươi không quên được hận thù thì qua bên kia núi, bái Sư. Nếu ngươi tin Sư thúc thì đem sách này xuống núi hành hiệp giang hồ, ngươi đã là một thầy thuốc.

Con ruồi xanh hóa kiếp mới thành con bò, con sói... Kiếp này của nó là con ruồi. Khi ta nhìn con ruồi thành con bò là lúc lòng thù hận trong ta chất ngất. Khi ta nhìn con bò thành con ruồi là lúc lòng ta chất

ngắt yêu thương. Khi ta nhìn con ruồi là con ruồi tức tâm ta đã tịnh. Sự thanh an trong tâm là kẻ thù của ảo vọng nơi lý trí. Tâm là "sinh", Trí là "diệt". Người hãy tự quyết định cho mình một lẽ sống nam nhân.

Khi người muốn sát hại một con thỏ để có thịt ăn. Đó là lúc lý trí đang hành chữ "diệt". Lòng người nghĩ đến con thỏ có gia đình, cha mẹ, anh em của nó. Đó là lúc tâm đang hành chữ "sinh". Người tha mạng cho nó là "sinh" thắng "diệt" và ngược lại.

Sư thúc cả đời ăn rau, trái, cũng râu tóc bạc phơ Người ta ăn để sống chứ không phải sống để ăn.

Tiểu tử!

Người danh môn chánh phái. Trừ gian, diệt bạo. Lấy ân báo oán, lấy đức phục người. Sư thúc không nhận đệ tử, nhưng người là hạt giống cuối cùng của môn phái. Người đã là trưởng môn nhân đời thứ ba của môn phái mình. Sư thúc chỉ có bấy nhiêu lời gởi gắm cho người.

Sư thúc.

Tiểu tử ngồi không biết bao lâu trong hang động của Sư thúc. Hắn nhìn đồng sách thuốc, nhìn cây tên oán cừu trên vách. Núi rừng bao la, biết đâu mà tìm xác Sư thúc để an táng cho người.

Tiểu tử xuống núi với bọc sách cứu nhân độ thế.

Cây tên ở lại với núi rừng hoang vu.

Một ngày trên đường hành hiệp của lương y Tiểu tử cứu được lão già mất trí bị giang hồ tổng ra ngoài tửu quán. Trong những lời ngợi khen của khách giang hồ, chỉ có tiểu tử nhìn ra lão là ai! Chỉ có tiểu tử biết là thù Sư môn đã trả. Lão già có hóa thân thành hạt bụi thì tiểu tử cũng nhìn ra lão.

Giang hồ chẳng còn gì để giữ chân tiểu tử. Người ta chỉ thấy một lương y lưng danh thiên hạ lầm lũi lên Hoa Sơn và không bao giờ trở lại nữa. Con người vẫn kỳ vọng ở một bài thuốc tịnh tâm có thể làm tiêu tan ảo vọng, hư danh. Nhưng cũng vẫn là kỳ vọng mà thôi.

*

Anh thợ sửa giày ngồi trầm ngâm điều nghiên bài thuốc tịnh tâm cho giang hồ vỉa hè Plano downtown, nhưng ý Trời khó cãi. Ngoài hiên mưa thôi rơi, nắng đã lên rồi! Nhịp sống đời thường lại quay về với những lo toan cơm gạo. Những giấc mơ đời chìm sâu trong bóng tối nhân gian, lòng người. Sau cơn mưa trời lại sáng, phố xá xôn xao những câu chào hỏi bán mua Những cao thủ vỉa hè - những cây cần câu cơm cho gia đình lại thao tác bán mua Câu bữa cơm chiều sau một ngày gió mưa ế ẩm.